

Poštnina plačana v gotovini.

Posamezna številka 50 p.

VERSKI LIST ZA MLADINO

Leto II.

1932.

Štev. 4

Naš ljubljeni Jezus je vstal, aleluja!

Evangelij na Veliko nedeljo.

Ko je minila sobota, so kupile Marija Magdalena in Marija, mati Jakopova, in Saloma dišav, da bi ga šle mazilit. In prvi dan v tednu so prišle h grobu na vse zgodaj, ko je solnce vzšlo. Govorile so med seboj: »Kdo nam bo odvalil kamen od vhoda v grob?« Ko so se pa tja ozrle, so videle, da je kamen odvaljen; bil je namreč silno velik. In stopile so v grob in zagledale mladeniča, sedečega na desni in ogrnjenega z belim oblačilom, in so se prestrašile. On jim pa reče: »Ne bojte se! Jezusa iščete, Nazarečana, križanega; vstal je, ni ga tukaj. Glejte kraj, kamor so ga bili položili. Toda pojdite, povejte njegovim učencem in Petru, da pojde pred vami v Galilejo; tam ga boste videli, kakor vam je rekel.«

Velikonočni angeli.

Ali ste jih videli?
V belih haljicah so šli
vriskajoči in pojoči.

V laske solnce so si vžgali,
čelo z zvezdami obdali
angeli nedolžni mali.

Ali ste jih videli?
Kot studenček čist so šli
skakljaje in smehljaje.

Iz grla jim kipel je klic:
»Aleluja! Aleluja!«
In za njimi sto ovčic
cepetaje je hitelo
kakor čudovito morje belo
preko pomladanske trate.

Ovčice v uzde zlate
vprežene so bile.
Zlat voziček so vozile —
v vence mirtine zaviti,
s cvetjem pisanim pokrit.

Sredi cvetja solnce je gorelo.
V solncu Jagnje božje je ležalo;
nad njim banderce belo
v nebo je plapolalo.

Velikonočni angeli
Jagnjetu so vzklikali:
»Aleluja! Aleluja!«

Ali ste jih videli?
Vriskajoči in pojoči
so v nebo izginili.

Jezus nosi še vedno težki križ

Kaj? Še zdaj, ko imamo Veliko noč? Da, še zdaj. Ali veste, kdo polaga neprestano našemu ljubljenu Zveličarju na rame težki križ? To so grešniki, ki nočejo iti k velikonočni sv. spovedi, ki nočejo prejeti velikonočnega sv. obhajila.

Dečki in deklice! Molite za te siromake, da jim bo Gospod omehčal njih trda srca. Če poznate kakega takega trdovrat-

nega grešnika, pa mu prav nežno recite, da ga velikonočno Jagnje že čaka v tabernaklju; lepo ga prosite, naj vendar ne nalaga Jezusu na rame tolikšne teže, ampak naj gre čim prej v cerkev, da si očisti vest. Recite mu, naj ne leži mrtev v grobu, ampak naj s Kristusom vstane iz groba greha v življenje milosti.

Če pa vaše besede ne bodo nič izdale, potem pa molite in zopet molite, pa prejmite večkrat vi sami namesto teh ubogih grešnikov ljubega Jezusa v sv. obhajilu.

Ptičice pod nebom imajo gnezda, Kristusov duhovnik pa nima, kamor bi glavo naslonil.

Kadar boljšeвики vernikom cerkev zapro, tedaj jim tudi porekô hudobno: »Cerkev smo vam zaprli, čemu vam še duhovnik?« Veste, kaj pomeni to? To pomeni, da jim hočejo pregnati tudi duhovnika. To pa se zgodi takole. Najprej duhovnika enostavno vržejo iz stanovanja, brez usmiljenja in brez spoštovanja. Potem vzamejo duhovniku tudi krušno karto. V Rusiji imajo za vsako reč karte; za stanovanje karte, za obleko karte, za kruh karte, sploh se v Rusiji brez karte skoroda nič ne dobi.

Zdaj si pa mislite! Duhovnika vržejo iz stanovanja na cesto, mu vzamejo krušno karto, podpirati ga, je pa vernikom prepovedano, ali je potem v Rusiji kdo večji revež od duhovnika? Prav zato morajo duhovniki iti na delo v tovarne. Pa ko bi jih tam vsaj radi videli! Najnižja in najtežja dela morajo delati in marsikak sramoten očitek čuti in nato jih še vkljub največji vestnosti v službi — odslove. Kam pa sedaj? Neka oseba, ki je bila predlanskim v Rusiji, pripoveduje, da je na lastne oči videla cele trume duhovnikov, ki so bili oblečeni v cunje in so nosili na prsih velike liste z napisom: Kristjani, pomagajte stradajočim duhovnikom! Kakor sence hodijo ubogi sestradani duhovniki iz kraja v kraj — prosijo za skorjico kruha vsaj.

Otroci, ki ste dobrega srca, kako bi ruskim duhovnikom pomagali? Vidim vas: vsi, prav vsi bi jim srčno radi pomagali, kakorkoli že. A ni mogoče. Tako daleč so od nas, tako daleč. In vendar jim moramo pomagati! Prosimo ljubega Boga, naj jim pošlje vsaj angela tolažbe, kakor ga je poslal Gospodu Jezusu, ko je na Oljski gori potil krvavi pot, naj omeči srca kristjanom, da se bodo usmilili trpečih duhovnikov in jih podpirali.

Trdo in bridko življenje živé ti stradajoči duhovniki, a še trše in grenkejšo življenje živé nešteti duhovniki po ječah in sibirskih šumah. Čujte, kaj piše neki škof!

»Po prihodu v jetniško taborišče se je pričelo strašno življenje. V vojaških vajah se moramo vežbati in po cele ure moramo na vse grlo kričati vojaški pozdrav. Vežbata nas dva malopridna brezbožnika, ki niti ene besede ne moreta izustiti, da ne bi hkrati strašno preklela Boga. Bivamo v leseni baraki, ki je prenapolnjena z jetniki. Ležišče je tako

ozko, da moremo samo po strani ležati. Naši tovariši so tavovi in morilci, zelo hudobni in podli ljudje. Tudi vode nimamo. Po železnici nam jo pripeljejo včasih. Najostudnejše ječe drugod so v primeri z našo naravnost palače. Uši in golazni imamo toliko, da vse kar mrgoli. Naravnost krvavimo od uši. Ob šestih zjutraj se začne delo, pa kako? Najtežje in najgnusnejše. Moj tovariš škof R. je jetičen in že prav blizu smrti. Nimajo zanj prostora v bolnici. Trpi in umira v tej strašni ječi...«

Dobri otroci, usmilite se! Če le morete, obiščite vsak dan ljubega Jezusa v tabernaklju, zaupno ga prosite, naj se milostno ozre na nesrečno Rusijo in njene duhovnike. Spominjajte se Rusije v svojih molitvah, spominjajte pri sv. maši in sv. obhajilu! Večkrat vzemite v roke sv. rožni venec in pobožno poljubite Jezusa na križcu.

Pa tudi staršem, bratom in sestram dajajte poljubiti sveti križ: Prosim poljuba za ubogo Rusijo!

Fr. Metod Turnšek O. Cist.

Cerkev Kristusa Spasitelja v Moskvi.

Biser ruskih cerkvâ.

Sredi Moskve na ogromnem trgu se je dvigala prekrasna cerkev Kristusa Spasitelja, sezidana v spomin rešitve Rusije pred Napoleonom. Zidali so jo celih 40 let. Cerkev je imela ogromno kupolo, 105 metrov visoko, katero so obdajali štirje zvoniki; v njih je viselo 13 zvonov, izmed katerih je tehtal največji 27 tisoč kilogramov. Kdor je prvič videl to krasno stavbo, je bil ves prevzet od nenavadne lepote. Cerkev pa je bila tudi znotraj neverjetno lepa. Stene so bile obložene z dragocenim marmorjem, tlak je bil marmornat mozaik, strop pa so poslikali najslavnejši ruski umetniki.

Danes te krasne stavbe ni več. Brezbožniki niso mirovali, dokler ni vlada odredila, da se poruši tudi ta največji biser ruskih cerkva. Lani meseca avgusta so začeli to sramotno delo in letos pred par tedni so ga končali. Prekrasna cerkev Kristusa spasitelja je porušena do tal; na njeno mesto bodo postavili brezbožniki boljševiško palačo.

Bratci! Sestrice! ali ni to bridko? Molite za ubogo Rusijo! Rešite, kar se še rešiti da. Bodite v aprilu in maju kar se da natančni pri izpolnjevanju »Jezusovih dni«. Tu gre za rešitev neumrjochih duš v nesrečni Rusiji.

Ali ubogaš na prvo besedo?

Odgovori! Zardel si in povetil si oči. Vem, vem, včasih ti mora mamica trikrat reči, pa se še ne ganeš in zadnjič — saj se spomniš — je moral ata celo pograbititi za palico. Ali boš na vprašanje: »Ali sem ubogal?« delal v Jezusove dneve naprej in naprej same ničle?

Pazi, da se ne bo zgodilo s teboj, kot se je zgodilo s cesarjevičem Ludvikom Napoleonom. Ta imenitni princ ni hotel nikoli ubogati na prvi ukaz, zlasti če se je igral s svojimi vojaki ali pa je slikal z barvicami. Njegova cesarska mati mu je morala vsak ukaz najmanj trikrat ponoviti in kolikokrat mu je nepokorščino z ostrimi besedami očitala. Princ si je pa mislil: Čemu naj ubogam? Postal bom nekoč cesar in kot tak bom dajal vedno le ukaze.

Pa se je drugače zasukalo. Njegov oče je izgubil 3. septembra 1870. po nesrečni bitki pri Sedanu svoj prestol. Moral je oditi na Dunaj v pregnanstvo, kjer je že čez tri leta umrl. Kaj pa naj postane princ? Vojak je hotel postati, slovit voj-

skovodja, kot njegov zmagoviti stari stric Napoleon Veliki; morda bo mogel celo znova zasesti cesarski prestol.

Angleži so se bojevali v tistih dneh s Culukafri v južni Afriki. Princ je vstopil v angleško armado in se je podal na bojno polje. S seboj je vzel tudi svoje barve, ker je upal, da bo videl tam lepe pokrajine in jih slikal.

Nekega popoldneva je bil zopet pri slikanju, ko mu sporoče, da se bliža sovražnik.

»Veličanstvo,« mu je rekel neki častnik, »čas je, da nehate slikati.«

»Samo še par minut. Bom kmalu gotov.« In slikal je dalje. Prišlo je povelje: »Tako nazaj!«

»Samo par sekund počakajte!« je odvrnil Ludvik Napoleon; tedaj pa je zašumelo v grmovju okrog njega. 17 sulic se je trenutno zasadilo v njegovo telo in mladenič se je zgrudil mrtev na tla.

Negove cesarske sanje so se razblinile za vedno.

Pijanka.

Monika je bila v vsakem oziru sveta deklica. Sam ne vem, kaj jo je nekega dne pičilo: Mamica jo je poslala v klet po vino; takrat jo je obšla želja, da bi vino pokusila. Samo nekaj kapljic je srknila — pa bi kmalo postale te kapljice zanjo usodne. Vino ji je bilo všeč in z vedno večjim junaštvom ga je pila; bila je na tem, da postane v kratkem prava pravcata pijanka.

Uboga Monika! Večkrat jo je opozoril njen angel varuh, naj pazi in naj se premaga radi Jezusa — Monika pa ni hotela poslušati tega svojega prijatelja in je pila — vsaki dan.

Prišla ji je v roke celo knjižica, v kateri je čitala, da je v vinu zelo nevaren strup, ki se imenuje alkohol in da je ta strup zlasti za otroke zelo škodljiv, ker njih telo še ni povsem razvito. Otroci, ki pijejo opojne pijače, zaostajajo v rasti, so vedno bolehní, v šoli so nepazljivi in leni, težko se učijo in zelo hitro pozabijo, kar so se naučili. Opojne pijače vzbujajo v mladih srcih hudobne, zlasti nečiste strasti.

Vse to je Monika natančno prečitala, toda vinu se vendarle ni odpovedala.

Njena svetost je začela propadati, toda propadla ni. Jezus jo je otel pogube.

Ko je nekega dne v kleti zopet srkala iz steklenega keliha vino, pride nenadoma po stopnicah njena mamica. Kako se je je Monika prestrašila. Toda tudi mamica se je prestrašila, da je kar na stopnicah obstala in žalostno vzkliknila: »Pijanka!«

Moniko je ta bridka beseda zadela živo v srce in je prav do ušes zardela. Treščila je kozarec ob tla, se vrgla mamici

Ko je srkala iz steklenega keliha vino, pride po stopnicah njena mamica...

v naročje in vzkliknila: »Mamica, celo svoje življenje ne bom pokusila niti ene kapljice vina več. To ti slovesno obljubim.«

»Ne stori tega radi mene,« ji pravi ganjena mamica, »stori raje radi Jezusa.«

»Da, radi Jezusa se hočem premagati, radi Jezusa ne bom pokusila celo življenje nobene kapljice vina.«

Monika je ta svoj sklep držala in postala je zelo svet otrok.

Neugnani Drago ali: Kako deluje milost božja v nepokvarjenem otroškem srcu.

(Nadaljevanje.)

8. Popoln uspeh.

Drago je stekel k Julki; planil je v sobo kakor vihar: »Julka! Mana! Dajta mi nekaj dinarjev, da si kupim polo črnega papirja!«

Mana: »Čemu ti pa bo črn papir?«

Drago: »Naredil bom dve parkljevi glavi in teto ustrašil.«

Julka: »Drago, Drago! Glej, že spet delaš hudobne načrte! Zakaj jo hočeš strašiti? To je hudobija!«

Drago udano: »Oh, Julka, nikar me ne kregaj, še preden ti povem, za kaj gre! Ko me je tepla, je teta —«

»Kaj! Že spet?« vzklikne Julka žalostno.

»Seveda! Spet in zmerom, dobra Julka. Teta je torej spoznala, da sem imel hlače podložene. Misli, da sem podlogo naredil iz lepenke. Takoj pa mi je tudi zažugala, da mi bo hlače slekla precej prvi pot, ko me bo zopet nabila. Zato sva si z Metko izmislila, naj jaz izrežem glavi dveh vragov z rdečima jezikoma. Metka mi jih bo pa prilepila na spodnje hlače. Ko mi bo teta slekla hlače, bo oba vraga zagledala in se tako grozno prestrašila, da se me ne bo upala nič več dotakniti. Zdaj menda ne boš pravila, da je načrt hudoben?«

Mana in Julka sta se na vso moč čudili Dragotovi iznajdljivosti in se od srca smejali. Mana pobrska po žepu in privleče ven štiri »nežce« (po petdeset par).

»Na, Drago, ubožec! Tvoj silobran je čisto pravičen. Kar vzemi! Če bo premalo, pa še reci!«

Drago se Mani zahvali in prav tako hitro izgine, kakor je pridrvel.

Mana: »Ubogi fant! Prav zares se mi smili. Kar čudim se, kako more še tako pogumen biti, ko je vse zoper njega.«

Julka: »Ubožec! Pogumen je pa res. Večkrat ga kregam, pa nič manj kratov občudujem njegovo veselost in trdno voljo, da bi se poboljšal.«

Mana: »V nobeni reči ni stanoviten. V nekaj minutah se ti zaleti z enega konca na drugega; ali ti je dober kot kruh ali pa zloben kot vrag.«

Julka smeje: »Da, ampak vedno kot dober vrag!«

Drago je kupil za dve nežci črnega papirja, za eno nežco rdečega papirja in za eno lepila. Nato pa se je skozi vrtna vrata splazil v kuhinjo, oprezno se ogledovaje, ali ne bo kje uzrl senco Mišmaškine glave ali pa začul njeno nadušljivo sopihanje. A vse je bilo mirno; Metka je bila sama in je pri oknu delala.

»Metka, ali je teta zgoraj?« vpraša potihem.

Metka: »Da. Saj je dosti dolgo rogovilila, moram reči. Zdaj se je vendar umirila. A paziti moraš, da naju ne sliši!«

Drago se Metki samo nasmehne in ji pokaže črni in rdeči papir in lepilo, pa dá znamenje, naj se teh reči zaenkrat ne dotakne ter izgine. Kar hitro pa se zopet vrne, v roki noseč sliko vraga na balončkovem papirju. S koščkom ogla prereže vraga na belo plat črnega papirja, polo pregane, da bi lahko naenkrat dobil dva vraga in prosi Metko, naj mu ju izstriže. Nato nariše na rdeči papir dolg jezik, pa zopet polo pregane, da mu more Metka kar dva obenem izstriči. Ko je gotova, vlije še malo kropa na lepilo, namaže ž njim oba narobe vraga in jezika ter ju nalepi Dragu na spodnje hlače. Drago pa se je smejal v pest, ker se glasno ni upal. Joj, kako se bo teta ustrašila! Trdno je sklenil, da jo bo danes izzival in nalašč dražil toliko časa, da se bo svojemu hudemu nagnjenju udala; kajti bila je res prav nagnjena v to, da ga neprestano muči.

Metka mu je naročala, naj mirno čaka, da se lepilo dobro posuši, naj ne hodi okoli, zlasti pa naj se gotovo nikamor ne usede, dokler ne bosta vraga trdno prisušena. Zato se Drago skoraj celo četrt ure niti ganil ni; kajpada mu to ni bilo lahko. Tedaj se je pa v Mišmaškini sobi jelo nekaj premikati in šariti in že sta začula klic:

»Metka! Metka!«

Metka je torej šla gor, a prav počasi, ker se je bala, da Dragova vraga še nista dosti prisušena, zlasti pa jo skrbelo, da mu ne bi zlezla na hrbet ali pa mu zdrsnila na stegna. Rekla mu je tudi, naj se s hrbtom obrne proti vročemu štedilniku in se mu približa, kolikor prenese.

»Gospa, mi imate kaj naročiti?« vpraša Metka.

»Menda vsaj, zato sem te pa klicala!« zareži Mišmaška.

Metka posluša Mišmaškina naročila, nato pa jo Mišmaška kar gleda, ne da bi še kaj zinila.

Metka: »Ali ste morda, gospa, bolni?«

Mišmaška: »To ne, ampak... nekam slabo mi je. Tako skrbi me... Kje je Drago? Je že nazaj?«

Metka: »Spodaj je, gospa. Je že dolgo, odkar se je vrnil.«

Mišmaška: »In ... kakšne volje je?«

Metka: »Prav vesel in odločen. Skoraj bi dejala, gospa, dva sva se zmotili, ko sva mislili, da je v zvezi s tistim — s tistimi — no, pa saj sami veste, koga mislim.«

Mišmaška: »Da, da, vem. Res je bolje, da ne govoriva o tistem — o tistih — no, saj me razumeš.«

Metka: »Prav imate, gospa. Ali mi ima gospa še kaj naročiti?«

Mišmaška: »Ne ... da ... to se pravi, dolgčas mi je, zato moram imeti Dragota, da mi napiše pismo, ki mu ga bom narekovala.«

Metka: »Pošljem ga k vam.«

Mišmaška: »Ali za gotovo več, da ni nobene nevarnosti, da ima obraz ... kakor po navadi?«

Metka: »Da, gospa ... kakor po navadi, saj me razumete.«

Mišmaška: »Da, trapast, hudoben, neznosen obraz, ki ga videti ne morem! Takoj naj pride gor!«

Metka se pa kar ni mogla izkdati iz sobe: naravnala je blazine na zofi, postavila v red pručice in eno porinila gospe pod noge, obrisala mizo, pogladila gube na zastorih in drugo.

Mišmaška: »Kaj pa mečkaš? Skoči po Dragota! Ali ti nisem že rekla?«

Metka si je pa še vedno dala kaj opraviti pri pohištvu, samo da bi se vruga mogla bolje posušiti, potem pa počasi odšla v kuhinjo, kjer se je Drago cvrl ob ognju.

Metka: »Si ju že posušil? Ubogi Drago! Teta te kliče, da ji napišeš pismo.«

Drago: »Suha sta kot poper. K teti grem prav rad in skočila si bova v lase, da groza. Vrata pusti odprta in če me boš slišala vpiti, mi pridi hitro na pomoč! Vpil bom samo tedaj, če bo zvijačo odkrila in me zato začela mlatiti.«

Drago odide k teti.

»Teta, rekli ste, naj bi vam napisal pismo, ne?« jo nagovori navihaneč. »Na razpolago sem vam.«

Teta ga nezaupno pogleda. »Glej, glej, kako je mehak! Kdo ve, če se ni spodaj zopet z vilami pajdašil?« si misli potihem, na glas pa reče: »Piši, in pazi, da bo snažno in čitljivo!«

(Dalje pride.)

POŠTA MALEGA JEZUSA

Dragi lučkar! Draga lučkarica!

Ta mesec sem dobil izredno mnogo pisem. Vseh seveda ne morem priobčiti. Vendar pa ne smeš obupati, če ravno Tvojega ni prinesla april-ska »Lučkar«, ga bo pa majeva. Shranil sem namreč zelo veliko pisem za prihodnjič.

Urednik.

*

Prečastiti gospod urednik!

V »Lučki« sem čitala, kako Vam drugi otroci pišejo. Ne zamerite, da se tudi jaz oglasim. Prvič Vam pišem. »Lučko« čitam šele tri mesece. Pa je že moje največje veselje. Vsak večer izpolnjujem »Jezusove dneve«. Saj Jezusu tako rada delam veselje. Odkar berem »Lučko«, velikokrat mi-slim na ubogo rusko deco. Zelo se mi smili. Zato vsako jutro zgodaj vsta-nem, da grem k sv. maši. Kadar se želim smejati, čitam o Mišmaški. Kmalu nam »Lučko« zopet pošljite! Vas pozdravlja vdana

Jerica Prestor, učenka 3. oddelka v Šenčurju pri Kranju.

Prečastiti gospod!

Težko čakam »Lučke«. S svojo prijateljico Jerico se najrajši pogo-varjam o tem, kar berem v »Lučki«. O svetem Kazimirju smo brali v šoli. Zdaj vem, da je najlepši kraj v naši vasi tabernakelj. Kadar grem iz šole, ga obiščem. Pred tabernakljem molim duhovno obhajilo. Saj imam najrajši Jezusa. Po šoli pa z Jerico štejeva, koliko križev že imava v »Jezusovih dnevih«.

Vas pozdravlja vdana

Ajdovec Mici, učenka 3. oddelka v Šenčurju pri Kranju.

Odgovor: Z Jerico le pridno štejta križce. Kako bo ljubi Jezus vesel, če bosta v juniju poslali veliko dobrih del za Rusijo.

Častiti gospod urednik!

Že eno leto sem naročen na »Lučko z neba«. Vsak dan molim za sv. očeta, da bi ga Bog varoval vsega hudega, zakaj njegova služba je v današnjih časih zelo nevarna. Tudi Vas se spomnim pri vsaki sv. maši. Pri nas smo tudi ustanovili lepo organizacijo: »Marijin vrtec«. Vsako četrto nedeljo v mesecu se zberemo k sestanku. Na tem sestanku nam gos-pod župnik povedo mnogo lepega. Pošiljam vsem »Lučkarjem« presrečne pozdrave.

Kirar Alojzij, učenec III. razreda na Bučki.

Odgovor: Za molitve se Ti zelo lepo zahvaljujem in se Ti zanje še nadalje priporočam

Prečastiti gospod urednik!

Naznanjam Vam, da sem poslal naročnino za minulo leto 2 Sch., za letos bom kmalu poslal. Eno »Lučko« sem dajal celo leto neki ubogi deklici zastoj, drugo beremo doma. Pri nas je šest otrok, štirje hodijo v šolo. Prosim Vas, da bi pri hrihodnji »Lučki« poslali dva Jezusova dneva za moje sestrice. Mlajši bratec je šele začel hoditi v šolo, hodi tudi z menoj vsak dan ministrirat, ime mu je Karli, se prav dobro uči, pri prvem sv. obhajilu še ni bil.

Imamo majhno posestvo in nam gre bolj trdo, zato si morava z najinimi prihranki kupiti obleko sama. »Lučke« sem neizrečeno vesel, ker je tako lepa in vsi jo radi beremo. Ko je naše hodiško izobr. društvo igralo igro Volga, sem jaz deklamiral pesnico: Ljubi Jezus, lahko noč! Č. g. župnik so me vprašali, kje si dobil »Lučko«? Povedal sem, da so mi jo ata naročili, rekli so, da jih bodo več naročili in jaz jih bom delil.

Naša štiriletna Brigitka se je tudi že naučila Ljubi Jezus, lahko noč in moli z nami zvečer.

Prosim Vas č. g. urednik, molite za naju ministranta, da postane kateri od naju prav dober duhovnik, katerih pri nas tako primanjkuje.

Srčno Vas pozdravljamo Bernard, Karli, Nelči in Cita, bralci »Lučke«.
Hodiše na Koroškem.

Prečastiti gosp. urednik!

Danes se Vam tudi jaz oglasim. Začela sem Jezusove dneve natanko izpolnjevati. Zelo lepe povestice nam pošiljate v »Lučkah«. Iskrena hvala Vam za to. Zelo se veselim Vašega prihoda v Celje. Pridite kmalu.

Vdane pozdrave pošilja

Dorica Pibrovc, učenka II. a razreda v Celju.

Odgovor: Da postane le nekoliko topleje, pa bom prišel. Pa še Pepci Hriberšek povej, da sem bil njenega pisma zelo vesel in da jo lepo prosim, naj mi še kaj piše.

Prečastiti gospod urednik!

Danes Vam prvič pišem. V prejšnjih »Lučkah« sem čital, kako lepo Vam drugi otroci pišejo. Zato sem tudi jaz sklenil napisati par vrstic. Prvo je, ko dobim »Lučko«, da vzamem v roke Jezusove dneve. Jezusovi dnevi mi ne delajo nobenih sitnosti, ampak so mi v veliko veselje. Molim tudi vsak dan za Rusijo. Smilijo se mi posebno ruski otroci. Večkrat čez dan obiščem Jezusa. Vsako jutro in vsak večer molim molitvice.

Prisrčno Vas pozdravlja

Pavček Peter, učence II. b razr. drž. klasične gimnazije v Ljubljani.

Častiti p. Krizostom!

Tudi v Nazarjih smo naročeni na »Lučko«. Težko pričakujem »Lučko«, najprej poiščem »Jezusove dneve«, in jih tudi vestno izpolnjujem. Jezusa lahko obiščem vsak dan, ker grem v šolo mimo cerkve. Vse molitve darujem za ubogo Rusijo. Ko sem čital februarško številko »Lučke«, sem bil zelo ginjen. Napravil sem sklep, da bom izvrševal »Jezusove dneve« posebno še v teh štirih mesecih. V »Lučki« nam pišete lepe povestice; ugaja mi zelo povest o »Neugnanem Dragotu«, najlepše so pa tiste o raznih junakih Kristusove cerkve, po teh se hočem odslej ravnati. Čitam

rad tudi pisma drugih Lučkarjev. Tudi moji starši, bratje in sestre jo z veseljem čitajo. Za uboge ruske otročice molim vsak večer in zjutraj.

Prisrčno Vas pozdravlja Vam vdani

Adolf Papež, učenec II. razreda, Nazarje.

Odgovor: Še druge pridobivaj, da boste nazarski otroci za Rusijo storili prav mnogo dobrega. Jezus vas bo zato bogato poplačal.

Našemu ljubemu g. uredniku!

Najbrž nas ne poznate! Res so naše vasice zelo raztresene po prijaznih hribočkah in dolinicah, a vendar tudi k nam že sveti »Lučka«. Do sedaj smo imeli 25 »Lučk«, a na današnjem sestanku smo sklenili, da mora dobiti vsaka hiša svojo »Lučko«. Ne beremo jo samo mi otroci, tudi naši domači jo zelo radi bero. Nam ni delala težav uganka, ker so gospodična dali pomotoma enemu »Lučko«, kjer so uganko rešili; ampak tudi sami se je ne bi ustrašili. Prilagamo rešitev uganke. Ruski otročiči se nam pa res smilijo, ker smo že toliko slišali in brali o njih. Vsa dela »Jezusovih dni« bodo za Rusijo, vsak petek o postnem času molimo zanje sv. križev pot, na tihi petek gremo v Kamnik z gospodično na Kalvarijo. Danes smo hoteli imeti majhno zabavo, pa smo se premagali — po vsaki molitvi molimo iskreno: »Odrešenik sveta — reši Rusijo!« Vse bo za ruske otročiče.

Mi smo Vam veliko napisali in povedali. Vas prosimo g. urednik, da nam tudi vi veliko odgovorite!

Vam prečastiti in prav vsem Lučkarjem želimo prav mnogo veliko-nočnega blagoslova in polne koše pirhovi!

Pozdravljajo otroci iz selske fare.

Sela pri Kamniku, dne 6. marca 1932.

Odgovor: Zelo sem selskih otrok vesel. Rad bi Vam povedal marsikaj, pa mi v tej številki silno primanjkuje prostora.

Prečastiti gospod pater Krizostom!

Vaš neizrečeno lepi list je res prava Lučka z neba. Nanj sem že naročena, odkar izhaja. Lučka z neba me je naučila že mnogo lepega. Tudi za ruske otročiče molim.

Imamo jako dobrega gospoda kateheta, ki so nam naročili Lučko. Prosim, da bi me prišteli k četrti številki Lučke. Pošiljam vsem vnetim Lučkarjem presrčne pozdrave.

Bač Ljudmila, učenka VI. r. osnovne šole Šmarje pri Jelšah.

Prečastiti p. Krizostom!

Že večkrat sem Vam mislila pisati v »Lučko«, pa je bil vedno kak zadržek. »Lučko« zelo rada čitam. Zelo se mi je dopadlo o Jezusovi misi-jonarki — Cvetki Bernikovi. Vsak večer zapisujem »Jezusove dneve«. Vsak dan grem k sv. maši in k sv. obhajilu, to pa zato, da bi se ruski boljšeвики izpreobrnili. Večkrat na dan grem obiskat Jezusa.

Lepo Vas pozdravlja

Marija Kuhar-jeva, II. d razred gimnazije. Maribor.

Prečastiti g. urednik!

Oprostite, da Vas nadlegujem z mojim pismom. Pisala sem že dva-krat, a žalibog je vsako pisemce moralo romati v koš. Zato pa Vas pro-sim, da mi vsaj to pismo priobčite. Lučka mi je v največje veselje. Komaj

je že vsak mesec pričakujem. Tudi Jezusovi dnevi mi ne delajo nobenih preglavic. Vsak večer zapišem notri križec ali pa ničlo. Lučka me je obrnila čisto na Jezusovo pot. Zdaj se bolj vestno učim katekizma, raje ubogam starše in tudi sv. obhajilo prejemam večkrat v mesecu. Tudi za ubogo Rusijo molim vsak večer, da bi se čimprej rešila boljševizma.

Zdaj pa Vam želim vesele Velikonočne praznike, da bi jih zdravi in veseli obhajali še dolgo vrsto let.

Iz srca Vas pozdravlja Vaša vdana

Cecilija Tomažič, učenka IV. razr., Sv. Benedikt v Slov. goricah.

Odgovor: O ti sirotica! Dvoje Tvojih pisem je že romalo v koš. To ni nič hudega. Saj sem jaz vsako z veseljem prebral in vse, kar si mi lepega napisala, je bilo ljubemu Jezusu všeč. Le korajžna ostani!

Prečastiti g. urednik »Lučke«!

Prvič se oglašam v »Lučki«. Naznanjam vsem Lučkarjem in Lučkaricam, da smo tudi pri nas začeli izpolnjevati Jezusove dneve, katere darujemo za naše trpeče brate, otroke v Rusiji. Imamo vnetega voditelja g. kateheta, kateri nas vodi in pogosto kliče k sv. obhajilu, katero darujemo za trpeče v Rusiji. Kličem vsem Lučkarjem in Lučkaricam, da darujmo vsa dobra dela našim trpečim bratom. Naj bi pogosto šel vzdih iz otroških src: Odrašenik sveta, reši Rusijo! Vas pozdravlja

Terezija Prah, V. razred, Tržišče, Rogaška Slatina.

Odgovor: Nihče me ne more bolj razveseliti kot tisti, ki izpolnjuje prav vestno »Jezusove dneve«.

DAN PRVEGA SV. OBHAJILA.

Zelo blizu je že ta presrečni dan. Prvoobhajančkom boste napravili veliko veselje, če jim boste za ta slovesni praznik uprizorili kako primerno igrico. Pravkar je izdal urednik »Lučke« drugi zvezek »Otroških igric«, ki je posvečen dnevu prvega sv. obhajila. Prva igrica »Ivčkove sanje« je trodejanka za dečke, druga »Rezikin Jezusček« je enodejanka za deklice. Poleg tega so pridejane še tri deklamacije, primerne za ta slovesni dan. Hitro naročite te lepe knjižice, da jih ne bo zmanjkalo. Posamezen izvod stane 2 Din. Kdor jih kupi ali razpeča 10, dobi en izvod navrh. Naročajte na naslov: Glasnik presv. Srca Jezusovega, Ljubljana, Zrinjskega c. 9.

Povejte o tej lepi knjižici svojim gospodom katehetom, gospodom učiteljem in gospodičnam učiteljicam!

Uredništvo in upravništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizostom Sekovanič O. F. M. — Tisk tiskarne Makso Hrovin v Ljubljani.